

Vänsterpress om Hongkong – juli 2020

I slutet av juni antog den kinesiska regimen en ”säkerhetslag” som i praktiken avskaffar det avtal som slöts då Storbritannien 1997 återlämnade Hongkong till Kina. Området fick då status som en ”Särskild administrativ region” med stort mått av självstyre och med rätt att behålla sitt kapitalistiska system, sin samhällsordning och alla medborgerliga fri- och rättigheter i minst 50 år (bl a pressfrihet). Detta är nu ett minne blott och att Beijing menar allvar framgår att man redan dagen efter började arrestera oppositionella.

Kommentarerna till dessa händelser har hittills varit ganska magra från vänsterhåll. Vad det beror på är svårt att veta: Är det sommaren, är det brist på kunskaper/kontakter, eller har man svårt formulera en politisk linje?

Men helt tyst har det inte varit. Vi har här samlat de artiklar som vi har hittat.

Med tanke på att dagens Kina är en ekonomisk supermakt så får vi väl hoppas att den marxistiska vänstern vaknar till liv ger lite mer kött på benen när det gäller Hongkongs öde och dess betydelse för den fortsatta utvecklingen i den delen av världen.

Se även: [Problemet Hongkong](#) (artiklar augusti 2019), och [Vart leder protesterna i Hongkong?](#) (artiklar oktober 2019) och [Varför vänstern ska stöda Hongkongs kamp för demokrati](#) (intervju december 2019).

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Hong Kong – Medelklassliberaler leder kampen för demokrati till ett nederlag</i>	1
Flamman	3
<i>”Det första man måste begripa är att kapitalisterna inte vill ha demokrati”</i>	3
Offensiv	6
<i>Hongkongs säkerhetslag – Xi Jinpings ”kärnvapenalternativ”</i>	6

eFOLKET

Hong Kong – Medelklassliberaler leder kampen för demokrati till ett nederlag

Peter Widén

eFOLKET 7/7 2020

Regeringen i Peking tar nu ett fast grepp om situationen i Hong Kong. Corona-pandemin har drastiskt försvårat mobiliseringar på gatorna. En ny lag, stiftad i Kina, trycks nu på Hong Kong-borna. Redan har många arresterats. Långa fängelsestraff hotar. Böcker skrivna av aktivister och regeringskritiska rapporter ha tagits bort från bibliotekens hyllor.

Den kinesiska regeringen har en historia av hänsynslöst agerande. I Kinesiska Sjön i konflikt om territorialvatten. Kriget mot Vietnam som bestraffning för Vietnams störtande av Pot Pot-regimen. Det brutala nedslåendet av protesterna på Himmelska Fridens Torg 1989 när dessa protester verkade kunna hota den kapitalistiska restaurering som regimen planerade – läs om detta i Naomi Kleins bok *Chock-Doktrinen*.

Och så det vardagliga nedtryckande av folkliga protester mot den hänsynslösa kapitalistiska utvecklingen. Det kan handla om rivningar, markexpropriationer, miljöförstöring med mera.

Samtidigt har den snabba teknologiska utvecklingen och industrialiseringen lett till att stora grupper lyfts in i medelklassen och därmed skapat en tolerans och till och med ett stöd för regimen. Vi har också sett uppkomsten av extremt rika. En nyrik borgarklass som uppvisar alla de vidrigheter en sådan klass kan uppvisa i form av total okänslighet och vulgär konsumtion.

Den kinesiska nationalismen kan uppfattas som extremt grov och reaktionär. Vilket den också sett ur *en* vinkel är. Men det finns också en *annan* vinkel. Nämligen att Kina ända fram till 1949 var ett av kolonialismen och imperialismen fruktansvärt misshandlat land. Inte bara av den Japanska utan även av den brittiska, tsarryska, franska och amerikanska imperialismen.

Den västerländska imperialismens fientlighet blev ju inte mindre efter kommunistpartiets seger 1949. Och när nu USA:s och Västeuropas regeringar fördömer Kina för det ena efter det andra är det inte så svårt att se att det t.ex. i Trumpregeringens fall i de flesta fall handlar om ekonomisk konkurrens. Kina utmanar USA som ekonomiskt ledande makt. USA vill vara herre på täppan. Regimen i Peking har det då inte svårt att uppamma ett folkligt stöd.

Storbritannien tvingade Kina under 1800-talet att ge upp Hong Kong på 100 år. Det var ett i raden av förnedrande eftergifter kolonialmakten tvingade Kina till. Att Hong Kong är en del av Kina är en ståndpunkt som är självklar för antiimperialister.

Under det engelska kolonialstyret fanns ingen demokrati i Hong Kong. Kolonin styrdes från London och med hjälp av en guvernör som utsåg sin regering. När engelsmännen roffade åt sej Hong Kong gjorde man det i det s.k. opiumkriget. Engelsmännen ville garantera opiumhandel som det kinesiska kejsardömet ville förbjuda. Engelsmännen höll på med sin opiumhantering ända fram till den japanska ockupationen 1941! Fakta värda att komma ihåg.

När hundraårsdagen närmade sej och Storbritannien skulle överlämna Hong Kong fick man bråttom att hitta på demokratiska strukturer som man skulle kräva att Kina skulle acceptera. Demokratiska strukturer som man inte sett tillstymmelse av under hela det engelska koloniala styret. Det positiva med det blev i alla fall att Hong Kong fick demokratiska

reformer och demokratiska rättigheter som i många fall saknas i Kina och som hade saknats under den brittiska kolonialperioden.

Men trots det har Hong Kong sedan Kina tog över haft ett kraftigt demokratiskt underskott. Den lagstiftande församlingen har 70 medlemmar. Endast 35 tillsätts med allmänna val. Fem tillsätts indirekt av distriktsförsamlingar och 30 tillsätts av olika intressegrupper. Olika affärsområden och yrkesgrupper. Ett korporativt system, där korporationerna ofta är Pekingtroga.

I avtal har Hongkong-borna blivit lovade att den lagstiftande församlingen ska väljas i sin helhet med allmän rösträtt. Kina har inte tagit steg för att infria löftet

Guvernören väljs av en elektorskommitté på 1200 personer som i sin tur också utses av korporationer och av distriktsförsamlingarna. Valet måste godkännas av Peking.

Den så kallade demokrati-rörelsen har just haft en demokratisering med direkta och allmänna val som mål. Man har varit rädd för att Kina 2047 när avtalet som man slöt med Storbritannien går ut kommer att inskränka även de demokratiska rättigheter man har. Till det kom Pekingregeringens försök att införa en ny lag om utlämning av misstänkta brottslingar till Fastlandskina. En lag som många trodde skulle kunna användas mot oppositionella.

Till en början såg det lovande ut. Demokratiaktivisterna kunde mobilisera enormt stora demonstrationer. Men något gick fel. De dominerande grupperna begick så gott som alla fel man kan begå.

När vi tar upp en kritisk granskning av den s.k. demokrati-rörelsen så är det först och främst viktigt att förstå att de dominerande strömningarna inom den inte varit socialistiska, inte arbetarklass och inte vänster. Det handlar alltså inte om att kritisera en del av arbetarrörelsen eller den socialistiska rörelsen för att inte ha levt upp till vad vi förväntar oss. Problemet är i stället att rörelsen dominerats av medelklassliberaler. Just därför har så mycket gått fel.

Denna liberala dominans har lett till rörelsen begränsat sej till politiska demokratiska krav och helt ignorerat sociala krav som svarar mot arbetarklassens och andra underprivilegierades intressen.

Bostadssituationen är till exempel mycket svår och de tio procenten rikaste tjänar 43,9 gånger mer än de 10 procenten i botten på statistiken.

Bland barn lever en fjärdedel under fattigdomsgränsen, bland äldre en tredjedel. Bland Hongkongs etniska minoriteter (255 000 personer) lever 23 procent av sydasiaterna under fattigdomsgränsen. För Pakistanier är siffran 48.6 procent. (källa: Oxfam)

Man har inte heller försökt utvidga de demokratiska kraven till att gälla alla kineser, även de i Fastlandskina boende. Tvärtom har många inom demokrati-rörelsen intagit en avvisande hållning till fastlandets befolkning. Ibland med rasistiska drag. Man har inte varit intresserad, istället har en allt mer Hong Kong-nationalistisk hållning tagit form. Vi menar att demokrati-rörelsen borde gjort allt för att knyta band till fastlandsbefolkningen och även klart deklarerat att Hong Kong är en del av Kina som utsatts för kolonialistiskt rofferi från den brittiska imperialismens sida.

Istället har vi sett motsatsen, allt mer uttalade krav på Hong Kongs avskiljande från Folkrepubliken Kina.

Medelklass-studenterna i rörelsens ledning har inte heller sökt solidaritet från förtryckta och progressiva krafter i världen. Istället fick vi 2019 se delar av rörelsen under en skog av US-amerikanska och brittiska fanor gå till dessa staters ambassader och vädja om stöd.

I stället för att med sociala krav och med solidaritet med arbetare och förtryckta i Fastlandskina bredda rörelsen utvecklade den liberala studentledningen en taktik av våldsamma

gatudemonstrationer. Som slutligen tog sej form av ockupation av universitet och beskjutning av polisstyrkorna med molotovcocktailladdade katapulter och pilbågar. Vad var tanken? Att rent fysiskt besegra statens styrkor var omöjligt. Hoppades man på utländsk hjälp?

Den kinesiska regimen har naturligtvis utnyttjat allt detta och nu ser situationen mycket mörk ut. Vad skulle en proletär socialistisk ledning för demokratirörelsen gjort? För det första skulle man varit mycket noga med att slå fast att Hong Kong är en del av folkrepubliken Kina. Att kampen gäller demokratiska och sociala krav i Hong Kong men också i hela folkrepubliken.

När regimen drog tillbaka lagen om utlämning skulle man konsoliderat den segern. Man skulle naturligtvis inte gett sej in på de destruktiva gatustriderna utan istället med massmobileringar fortsatt att öka trycket. Framgångarna i distriktsvalen var förvisso anmärkningsvärda. 90 procent av de röstande. (71 procent valdeltagande). Distriktsförsamlingarna har inte politiskt brännande frågor på sina bord, mest praktisk administration av vägar och annan infrastruktur. Man kan väl notera att de som blev invalda från oppositionen i distriktsförsamlingarna fick till uppgift att handha infrastruktur som studentdemonstranterna tidigare försökt demolera.

I den lagstiftande församlingen har oppositionen mest ägnat sej åt demonstrationer och försök att störa förhandlingarna.

En verklig demokratisk vänster i ledningen för oppositionen skulle ha gjort allt för att vidga den demokratiska öppning som existerat i Hong Kong. Man skulle gjort allt för att bredda kampen till också sociala frågor. Man skulle gjort allt för att knyta band med tendenser till opposition inom arbetarklassen i Fastlandskina. Man skulle klart tagit ställning för Hong Kong som en del av Kina och inte som den nuvarande liberala medelklassriktningen i rörelsens ledning sökt stöd hos den internationella borgarklassen med Donald Trump i spetsen.

Med ett sådant ledarskap för kampen skulle den kinesiska statsledningen haft det mycket, mycket svårare att genomföra de repressiva åtgärder man nu är i full färd med att sätta i verket.

Flamman

"Det första man måste begripa är att kapitalisterna inte vill ha demokrati"

Tor Gasslander

Flamman 1/7 2020

När Fastlandskina drar åt snaran kring Hongkong ser stadens socialister bara en utväg: diktaturen måste falla.

Hongkong sträcker sig de internationella bankernas skyskrapor mot himlen. När det är dimma, och det är det ofta, kan man ibland inte se översta våningen från gatan nedanför.

Jag pratar med ung man – jag tror i alla fall att det är en ung man – som kallar sig kamrat Pascha. Mer får jag inte veta om honom. Det kan vara farligt att berätta.

Pascha är en del av organisationen Socialist Action, och av det socialistiska motståndet mot Fastlandskinas kommunistparti. Flera av hans partikamrater har gripits eller tvingats försvinna de senaste åren. På bilder de tar på demonstrationer suddar de alltid ut sina ansikten innan de offentliggörs.

Några har beviljats politisk asyl i utlandet, bland annat i Sverige.

– Jag vill inte gå in på detaljer av säkerhetsskäl. Men min organisation vill tacka de aktivister i ditt land som har kämpat för att försvara asylrätten. Det är ett viktigt bidrag till kampen för demokratiska rättigheter överallt, säger Pascha till Flamman.

Nej, det har inte varit speciellt lätt att vara socialist i Hongkong de senaste åren. Och för kamrat Pascha och hans kamrater blev situationen precis ännu sämre.

Det var i februari 2019 som protesterna bröt ut.

Hong Kongs chefsminister Carrie Lam lade då fram ett förslag till en förändrad utlämningslag. I praktiken skulle den innebära att dömda Hongkongbor kan utlämnas till fastlandet. Kort därefter utökade hon förslaget: även personer som bara är misstänkta för brott ska kunna utlämnas.

I slutet på mars protesterade tusentals Hongkongbor på gatorna mot den nya lagen. En månad senare var de tiotusentals. I mitten av juni demonstrerade mer än en halv miljon människor. Carrie Lam har senare berättat att hon under den här perioden inte ens vågade visa sig utomhus för att gå till frisören.

Polisen svarar på demonstrationerna med pepparsprej, tårgas och gummikulor. Vid ett tillfälle skjuter de skarpt mot en folkmassa. En demonstrant omkommer.

Men polisens repression tycks ha motsatt effekt. I stället för att skingra demonstranterna, ökar trycket.

– Hongkongpolisens våld var en faktor som stärkte protesterna under förra året. Regeringar överallt, vi ser samma sak i USA, är skakade av att de plötsligt upptäcker att ungdomarna är orädda och att samhällets ilska är som en vulkan, säger Pascha.

I september, efter att ha skjutit upp och ändrat i utlämningslagen flera gånger, meddelar Carrie Lam till slut att den dras tillbaka fullständigt.

– Låt oss byta konflikter mot samtal, sa hon i ett kort tv-framträdande. Internationella medier rapporterade förtjust.

I *New York Times* jämförde en kolumnist protesterna med superhjältefilmen *Avengers: infinity war*. Bland demonstranterna själva var både USA:s och Storbritanniens flaggor en återkommande accessoar. Hongkongs unga, kunde man läsa, hade tagit ett avgörande steg mot att frigöra sig från kommunismens ok och uppgå i västländernas upplysta demokratiska gemenskap.

För Hongkongs socialister stämmer den bilden dessvärre rätt dåligt med verkligheten. Till att börja med anser de inte att det finns någon kommunism att frigöra sig från.

– Det finns inget socialistisk eller antikapitalistiskt med den stat som det så kallade kommunistpartiet styr. Det är en brutal och auktoritär kapitalistisk regim, men med en statsledd modell, säger Pascha till Flamman.

Samtidigt menar han att det västerländska stödet för protesterna ofta är hycklande.

– Västerländska kapitalister har stöttat regimen i årtionden, det är bara nyligen man kan se en viss attitydförändring. För så sent som för fem år sedan vägrade Sveriges statsminister kalla landet för en diktatur. Det var pinsamt.

Han fortsätter:

– Det första man måste begripa är att kapitalisterna inte vill ha demokrati vare sig i Hongkong eller Kina. Historien om hur västerländska företag strömmade in i Kina sedan 1980 för att

sprida demokrati var alltid en lögn. De flyttade till Kina för att dra fördel av världens största lågavlönade arbetsstyrka, på en plats där fackförbund är förbjudna.

Sedan britterna lämnade över sin före detta koloni till Kina 1997 har Hongkongborna åtnjutit vissa friheter som saknas på fastlandet. Tryck och yttrandefriheten är inte officiellt begränsad, och näringslivet – kanske framförallt det utländska – har friare tyglar. Men Hongkong är fortfarande ett brutalt klassamhälle. Bostadspriserna är bland de högsta i världen – snittpriset för en bostad var 2019 över tio miljoner kronor. Våldigt låga skatter på kapital och företagande innebär också att regionen har världens största inkomstkllyftor. I skuggan av bankerna och de luftkonditionerade köpcentren sover vissa av de fattigaste, bokstavligt talat, i stålburar.

Regionen är också hem för över 400 000 migrantarbetare, som ofta beskrivs som närmast livegna; de flesta jobbar som hembiträden och bor hemma hos sina arbetsgivare. I tjänst 24 timmar om dygnet, med en ledig dag i veckan och minimal lön.

– Vi socialister är aktiva som en minoritet i massdemonstrationerna för demokrati, säger Pascha, och vi försöker förklara att kapitalisterna attackerar demokratin och att kampen därför inte bara kan vara för demokratiska rättigheter, utan också mot kapitalism.

Efter en vinter och en vår där fokus låg på coronaviruset, bestämde sig Peking att ytterligare skärpa sin kontroll över Hongkong. I mitten av april i år meddelade man att de senaste två decenniernas politiska princip ”en nation, två system” i praktiken var upplöst. Kinas byrå för Hongkong och Macau har därefter bestämmanderätt över området. Vem som helst kan numer gripas om de misstänks syssla med ”upproriskhet”. Pascha beskriver det som att alla invånare i Hongkong därmed ”blir Gui Minhai”, den svenska förläggare som bortfördes av vad som tros vara Pekings säkerhetstjänst.

– Facebook, Youtube, och många mediasajter kan komma att förbjudas, precis som på fastlandet. Den nya lagen innebär att diktaturen bestämmer allt. Deras Gestapo kan gripa vem de vill, säger Pascha.

Men allt eftersom Hongkong åter öppnar efter vårens nedstängning har protesterna, så smått, återupptagits. Och Pascha tror inte att Peking har flyttat fram sina positioner för att man såg en möjlighet när världen var distraherad av en pandemi. Tvärtom är den nya lagen en konsekvens av att Kina skakats i grunden.

Under hösten 2019, redan före coronavirusets utbrott, kunde ekonomer konstatera att Hongkong inträtt i en recession. På fastlandet räknar man i år med negativ tillväxt för första gången på decennier. Arbetslösheten närmar sig 20 procent och många kan räkna med stora löne-minskningar. Samtidigt har hanteringen av coronaviruset, trots försök att vända det till en propagandafördel, kostat Kina mycket i internationellt anseende. En av regeringens egna tankesmedjor publicerade nyligen uppgifter som gör gällande att det inte varit så skamfilat sedan massakern på Himmelska fridens torg 1989.

– En diktatur som inte är fruktad kommer inte att överleva. Så Xi Jinping införde den nya lagen i Hongkong som en maktdemonstration, för att ta ögonen från den krympande BNP:n och pandemin, säger Pascha.

Men trots lagen menar Pascha att Hongkongs oppositionella är väl förberedda. Samma dag som lagen drevs igenom sköt försäljningen av VPN-tunnlar, som används för att maskera sina aktiviteter på nätet, i höjden. Och trots ett förbud mot folksamlingar på fler än åtta personer genomförs så gott som dagliga protester, om än i mindre skala än tidigare.

Problemet är enligt Pascha snarare att de vill för lite. Inom rörelsen i stort finns ett motstånd mot att ”bli för politiska”, av rädsla för att det ska splittra det breda kollektivet av demonst-

ranter. Och även om fastlandets svar på demonstrationerna för stunden tycks sammansvetsa motståndet, finns det få gemensamma, långsiktiga politiska mål.

Pascha anser inte att en nationell suveränitet för Hongkong, som stora delar av proteströrelsen nu kräver, är tillräckligt. Frågan är om det ens är uppnåeligt med mindre än att regeringen i Peking faller.

– Det är problemet med diktaturen, som också är en militär supermakt. Diktaturer sysslar inte med demokrati. De sysslar inte med självständighet. Det finns inget exempel i världshistorien på en diktatur som har gjort den typen av eftergifter. Demokrati och – om det nu är vad folket vill ha – självständighet, kan bara vinnas genom att diktaturen besegras.

Och diktaturen, menar han, kan bara besegras tillsammans med arbetarklassen.

– Kampen måste spridas till den kinesiska arbetarklassen, som utstår ännu större förtryck och motstånd än massorna i Hongkong.

Det låter avlägset. Men hanteringen av Hongkong tyder på att åtminstone en person – Xi Jinping – tror att det kan hända.

Offensiv

Hongkongs säkerhetslag – Xi Jinpings ”kärnvapenalternativ”

Per-Åke Westerlund & Vincent Kolo

Offensiv 8/7 2020



Den nya säkerhetslagen är ett enormt bakslag för kampen, och repressionen kommer att öka rejält. Men den kan få oanade effekter för KKP-diktaturen (Foto: Etan Liam / Flickr CC).

Införandet av den nya nationella säkerhetslagen i Hongkong av den kinesiska diktaturen (KKP) är ett dråpslag mot de demokratiska och politiska rättigheterna. Effekten liknar den från en militärkupp eller en andra ”4 juni” (massakern på Himmelska fridens torg), men genom att använda lagar, hemliga poliser och enorma mängder cyberbevakning istället för pansarvagnar.

Vidden av den nya lagen har förskräckt rättsliga experter och demokratiaktivister, inte bara i Hongkong. Lagen är mycket värre än vad kommentatorer förväntade sig.

Kapitalisterna och pamparna i Hongkong, som stödjer lagen och hävdade att den skulle bli ”något begränsad”, har visat sig ha helt fel.

För den antiauktoritära kampen i Hongkong och Kina, och den historiska massproteströrelsen ifjol, representerar detta ett allvarligt nederlag. Men det är ett nederlag som kanske inte blir så långvarigt som diktaturen hoppas på.

Den nya lagen infördes en timme innan midnatt den 30 juni, medvetet tajmat för att uppnå maximal chockeffekt före helgdagen den 1 juli, som varje år är den viktigaste protestdagen i Hongkongs politiska kalender.

Sedan dess har det varje dag utlysts nya drakoniska åtgärder, som breddar omfånget och allvaret i denna nya lag.

Den viktigaste aspekten av lagen är inte vad den säger, utan vem som kommer att genomdriva den. Fastlandskinas hemliga polis och KKP-agenter kommer att verka öppet för första gången med en extremt omfattande makt. Nya organ har uppstått på några få dagar för att spionera och samla information om politiska aktiviteter samt för att driva igenom lagen, där man om nödvändigt kringgår lokala statliga styrkor.

Mannen som Peking har utsett som ansvarig är en notorisk torped, Zheng Yanxiong, som tidigare var generalsekreterare för Kommunistpartiet i Guangdong. Zheng blev känd 2011 då han försökte krossa proteströrelsen i Wukan, en by i Guangdong. Hans chefer var då tvungna att ställa honom åt sidan eftersom de såg hans hårdföra taktik i Wukan som kontraproduktiv. Detta var dock just före Xi Jinpings era.

Den motbjudande högerpolitiska Hongkongregeringen och pro-KKP-etablissemangen är såklart lyckliga över sin chans till hämnd och känslan av att plötsligt känna sig mäktiga igen – de är fruktade för första gången sedan fjolårets protester bröt ut, vilket gjorde dem till objekt för avsky och åtlöje.

Men det är inte Hongkongregeringen som leder denna process. Den nya lagen visar att den är ännu mer irrelevant än någonsin.

Myten om ”ett land, två system”, alltså ett mått av politiskt självstyre under Kinadiktaturens styre, har nu skrotats en gång för alla. Detta är en historisk och potentiellt vårdslös avvikelse för KKP-regimen, som kan inbjuda till enorma vedergällningar från rivaliserande kapitalistiska regimer i världen.

Hongkong slungas fram till rollen av ett nytt ”Västberlin” i det upptrappade kalla kriget mellan den kinesiska och den västerländska imperialismen.

Hongkongs roll och vikt hittills är inte enbart som Asiens främsta ekonomiska center, med en stark närvaro av banker och företag från Väst, utan den spelade också rollen som en politisk sköld för diktaturen. Peking kunde upprätthålla illusionen om att de var öppna för vissa begränsade demokratiska reformer genom att bevara Hongkong som ett ”andra system” inom ”ett land”.

För en tid under de första åren efter överlämnandet var detta inte bara en förevändning;

tidigare KKP-regimer exkluderade inte möjligheten att tillåta ett större mått av borgerlig demokrati i Hongkong och att använda det som en försökskanin för möjliga demokratiska experiment i ett senare skede i Kina.

Men även innan Xi Jinping kom till makten hade regimen definitivt övergett den idén. Diktaturen hade insett att även små demokratiska eftergifter – att lätta på censuren, ett mer oberoende rättssystem – skulle sätta igång en kedjereaktion som till sist skulle leda till dess kollaps. Sedan dess har Pekings mål varit att vrida klockan tillbaka i Hongkong. Xi Jinpings resa till makten cementerade ytterligare denna totalitära färd.

Införandet av den nationella säkerhetslagen har medvetet som mål att få en ”big bang”-effekt. Det är dagliga besked om nya extrema åtgärder. Det är som ett monster som växer sig större för varje dag. Detta återspeglar delvis det faktum att diktaturen var så mån om att lamslå världen med sin maktuppvisning över Hongkong att det inte fanns någon detaljerad plan. Detaljerna är fortfarande ett pågående arbete.



Rättvisepartiet Socialisternas systerparti i Hongkong kämpar modigt mot diktaturen, men är samtidigt under ett verkligt hot. All solidaritet är nödvändig.

Söndag den 5 juli: Internationella och taiwanesiska politiska partier, organisationer och NGO:er kommer att mötas av krav på att öppna sina medlemslistor och konton för kinesiska agenter. Representanter för organisationer som vägrar detta kommer att dömas till upp till två år i fängelse om de nånsin tar sig till Hongkong eller Kina, oavsett medborgarskap.

Detta reser faran för åtal för socialister, däribland ISA-medlemmar, i vilket land som helst. Den extraterritoriella vidden av lagen är oemotsvarad.

”Om du nånsin har sagt något som kan förolämpa Kinas eller Hongkongs myndigheter, håll dig då borta från Hongkong”, skrev Donald Clark, en expert på kinesisk lagstiftning på George Washington University, i en analys som citerades i Hong Kong Free Press.

Måndag den 6 juli: Polisen kan genomsöka bostäder eller arbetsplatser och sätta upp telefonavlyssningar vart de vill, utan att behöva ha någon husrannsakensorder. Polisen kan också hindra alla som är ”under utredning” från att lämna Hongkong. Telekom- och internetbolag tvingas nu lämna över sina kundregister.

Denna oemotsvarade utvidgning av polisens makt och alla andra åtgärder under den nya lagen införs utan något samråd med myndigheterna i Hongkong – de är åskådare, precis som vi.

Tisdag den 7 juli: Böcker som stämplas som olagliga av den nya lagen kommer att tas bort från skolor och bibliotek. Utbildningsbyråns order konstaterar:

”Om något läromedel har innehåll som är utdaterat eller innehåller de fyra brotten under lagen kommer det att tas bort, såvida de inte används positivt för att utbilda eleverna om deras nationella säkerhetsmedvetenhet eller känsla av att skydda den nationella säkerheten. Men innehåller de andra allvarliga brott eller sociala och moraliska oacceptabla gärningar tas de bort.”

Att införa fastlandskinesiska regler och restriktioner för skolor och universitet i Hongkong har varit ett långsiktigt mål för Peking.

Lagen benämner fyra brott som straffbara med livstid i fängelse (eller dödsstraff om den åtalade skickas till ”rättegång” i Kina). Dessa ramas in med extremt vaga termer och kan därför användas av regimen som de själva vill. Aktiviteter och ståndpunkter kan förklaras olagliga från en dag till en annan.

Omstörtning inkluderar all kritik mot diktaturen i Peking. Parollen ”Gör slut med enparti-diktaturen” har varit ett centralt krav för Hongkongs demokratikamp från dess början; både parollen och organisationerna som använder den kan bli förbjudna.

Secession (avskiljande) täcker krav kring självständighet eller större autonomi för Taiwan, Hongkong, Tibet och Xinjiang. Alla organisationer som uppmanar till ”självbestämmande” bryter mot den nya lagen. Denna innebär att Mao Zedong själv, som i ord fast inte i praktiken förespråkade rätten till nationella minoriteters självbestämmande, skulle ställas inför livstid i fängelse under den nya lagen.

”Ta tillbaka Hongkong, revolution i vår tid” – en av fjolårets populäraste paroller – har redan förbjudits under den nya lagen då den faller under ”secession”-delen. ISA har aldrig stött denna paroll då den förknippas med Hongkongs högnativister och pekar på en förvirrad, nationalistisk riktning bort från behovet av att bygga en enad rörelse med fastlandskinesiska arbetare.

Men genom att förbjuda parollen har KKP garanterat att den kommer att utöva ett ännu kraftigare grepp på arbetares och ungas sinnen i Hongkong, och kan även få ett eko bland fastlandskinesiska arbetare och -ungdomar.

Taiwans styrande DPP har varnat sina invånare för att resa till Hongkong eftersom de kan arresteras under den nya lagen om de har gjort något offentligt uttalande eller skrivit om stöd för Taiwans självständighet. 54 procent av Taiwans befolkning stödjer självständighet för ön, en rekordhög siffra och ett direkt resultat av Xi Jinpings aggressiva antitaiwanesiska politik som förstärks av tillslagen i Hongkong.

Lagens mål är att sprida terror – inte bara i Hongkong, utan även i Fastlandskina där missnöjet växer sig allt starkare.

Terrorism innefattar en mängd aktiviteter utan någon som helst koppling till faktisk terrorism. Denna stämpel har använts brett av både det lokala pro-KKP-etablissemangen och Fastlandskinas media för att beskriva fjolårets protester.

Att störa kollektivtrafiken, som protesterna vid MTR:s tunnelbanestationer ifjol, kan klassas av KKP-polisen som ”terrorism”. Varje handling till stöd för såna protester, som att ge mat och dryck till demonstranter eller ge de skadade sjukvård, blir olaglig och innefattar därmed inte bara demonstranterna, utan potentiellt en enorm del av befolkningen.

Att konspirera med utländska makter för att underminera nationell säkerhet täcker alla internationella länkar eller kontakter, inklusive Taiwan.

Medan detta troligen kommer att användas mot vissa grupper och politiker som har uppmanat USA och andra utländska makter att införa sanktioner och press på KKP kan det också

användas mot politiska organisationer, fackföreningar, NGO:er, och alla grupper som har medlemskap utanför Hongkongs gränser och som kritiserar KKP:s styre.

Journalister och media i Hongkong stålsätter sig också för tillslag från de nyligen bildade nationella säkerhetsbyråerna som har fått order om att ”ta nödvändiga åtgärder för att stärka styret” av media och NGO:er. Hongkongs ledare Carrie Lam lugnade ingen när hon sa att ”om journalister kan garantera att de inte bryter mot lagen, då kan jag garantera detsamma”.

En nylig undersökning från Hongkongs Journalistförening visade att 87 procent anser att pressfrihet kommer att ”påverkas allvarligt” av lagen, och 90 procent anser att journalisters säkerhet kommer att hotas.

Xi Jinpings brutala drag mot Hongkong måste ses i kontexten av en serie aktioner från den kinesiska regimen nyligen, särskilt militärt. Dess gränskonflikter med Indien är de mest allvarliga sedan kriget 1962, deras stridsflygplan har anträt taiwanesiskt luftrum flera gånger och för första gången utför Kinas flotta manövrar i tre hav samtidigt: Östkinesiska havet, Syd kinesiska havet och Gula havet.

Xi Jinping verkar söka strid överallt, däribland en allt skarpare konflikt med Australien, med vilka Kina tidigare hade bra ekonomiska relationer. Två kanadensiska medborgare i Kina har åtalats för spionage och kan dömas till döden, i vad som är en hämnd mot att Huaweis vice ordförande Meng Wanzhou har arresterats, som också är dotter till Huaweis grundare Ren Zhengfei.

Draget mot Hongkong är därmed inte bara eller ens primärt om Hongkong. Det uttalade målet, att stoppa massrörelsen som har samlat miljontals i demonstrationer 2019, nödgade inte KKP att använda ”kärnvapenalternativet” som den nya lagen är.

Den antiauktoritära proteströrelsen var faktiskt på väg ner efter att ha gått in i egna politiska motsägelser – bristen på ett tydligt politiskt program och mer än något annat en organiserad arbetarklassbas som kan sluta samman och leda kampen igenom en mer komplicerad fas.

Den nya lagen kan ha en chockerande effekt på kort sikt och detta är tydligt ett nederlag för rörelsen. Genom att dra lärdom av detta och skifta rörelsens fokus kan rörelsen återhämta sig i framtiden.

Lagens mål är att sprida terror – inte bara i Hongkong, utan även i Fastlandskina där missnöjet växer sig allt starkare. Kina är i en djup ekonomisk kris som ett resultat av covid-19, vilket följer på effekterna av handelskriget med USA och den generella nedgången av den kinesiska ekonomin de senaste 7-8 åren.

Xi Jinping vill också visa styrka mot alla motståndare inom KKP och militären. Den interna maktkampen är nu ett avgörande drag av den politiska utvecklingen i Kina, som återspeglar en bredare kris i samhället. Xi kämpar med att skydda sin egen position och sin plan för en tredje mandatperiod, som grundar sig på 2018 års grundlagsändring, vilket nu inte längre verkar säkert.

När rivaliserande faktitioner slipar sina knivar liknar Xi på vissa sätt sin amerikanske motsvarighet, Trump, som sätter mer och mer fokus på nationalismen och letar efter nya konflikter som ett sätt att visa sin styrka och tvinga samhället till att stödja honom.

Västimperialismen har än så länge fördömt lagen, men alla motåtgärder har varit relativt milda. De vill måla upp konflikten som ”ideologisk”, demokrati mot diktatur. Detta är hyckleri, eftersom USA och EU inte har några problem med diktaturer generellt sett, exempelvis Saudiarabien. Trump har gång på gång uttryckt sin beundran för Xi Jinping och i

Hawaii förra månaden, där Mike Pompeo företrädde USA, verkade han ha nått ett nytt avtal med Xi för att rädda ”fas ett” av handelsavtalet mellan de två länderna.

Det ryktas om att USA:s president i utbyte har gått med på att tona ner åtgärderna mot Kina gällande massrepressionen i Xinjiang och möjligen också Hongkong.



Politiska bakslag, ekonomisk nedgång och intern kritik oroar Xi Jinping, som försöker hålla liv vid sin bild som en ”stark ledare” (Foto: UN Geneva / Flickr CC).

Pekings allt mer provocativa handlingar kommer däremot att avslöja den relativa svagheten hos västmakterna om de inte agerar. Sett till insatserna i det nya kalla kriget är det mer troligt att vi kommer att få se en förhårdnad position på båda sidor gällande Hongkong på grund av dess symboliska betydelse i denna globala kamp.

När västregeringarna agerar kommer det såklart främst vara för att skydda sina banker och affärsintressen. Den kinesiska regimen kan ha missberäknat och motåtgärderna kan bli ännu allvarligare än vad de har trott. Den interimperialistiska konflikten skärps och är bara i sin linda.

För socialister och aktivister i Hongkong är detta en väldigt farlig utveckling. För socialister på andra håll är det en varning som understryker karaktären av den nya period vi har gått in i, med skarpare och mer explosiva tvärsnitt och fler konflikter, nya kamper och det omedelbara behovet av verklig socialism och demokrati som baseras på makten hos arbetarklassen.